

E. I. önkéntes
hiányos számvetése
és kurta prognózisa
1979. december 31-én
22 és 23 óra között

1. Mosolygó politikusok, korlátozott kölcsönös védelmi háborúk között először lépek anya-nélküli évbe. Az egyetlen bizonyosság helyett még-titkolható tengeri betegség.
2. A búcsúzó év: salakon hamu. Vitrinbe rakott csontok és piócák. Hadgyakorlat egy langyosabb vizek felé sodródó jégtábla tetején.
3. Anyám száját a halál pájszere felfeszítette. A rémítón tátott gödör gyerekségem sírja. Abban a sötét üregben, mint az indulás méhében egykor. Abban a feneketlen kútban macska-tetem a titkom, mit én se tudok.
4. Azt a barlangot nem temeti be az új év hordaléka, szemétkupacok, ázott papírpénzek közül is tisztán ásít ki majd az a fekete odú.
5. Könnyem szivárog belé: elnyeli. Most is egy csöpp: talán kisajtott. Fáj ha fáj és fáj ha nem fáj. Nem úr, de száj és úr, de nem száj.
6. Új évtized ajtaja nyílik. Rendezgetem, mint ólomkatonákat a halottaimat. Itt-ott magamra bukkanak, de saját halottamnak nem nyilváníthatom magam, mert túléltem néhány túlélhetetlen botrányt. Az asztalon krizantém-száraikon öngyilkosaim feje – kecses csokor. Néhány még élő arc kimereng az idillből. Lesz dolga a nyolcvanas évnek.